

Сім чудес Володимиреччини

“Поліський трамвай” Антонівка — невелике село, з якого починається найдовша в Європі діюча вузькоколійна залізниця “Антонівка-Зарічне” протяжністю 106 км. Старенький міні-поїздок місцеве населення називає “кукушкою” за специфічний звуковий сигнал. Тут усе, починаючи від чотиривагонного потягу з тепловозом до охайного шляху, на якому лежать рельси “музейного” року випуску, та рідкісної техніки, що й досі використовується в обслуговуванні вузькоколіїної залізниці, створює відчуття нереальності та відкидає подорожуючих на півстоліття у минуле. Потяг іде повільно, 30-40 км/год.

Ще однією особливістю вузькоколійки є те, що вона проходить через єдиний в Україні раритетний залізничний дерев'яний міст через річку Стир. Тут рух потягу сповільнюється до 15 км/год.

Початки будівництва “кукушки” припадали ще на 70-ті роки XIX століття з єдиною метою — експортувати ліс.

Музей “Історії вузькоколіїної залізниці та Поліського краю” відкритий улітку 2010 року на станції Антонівка, під час проведення першого етно-турфесту “Бурштиновий шлях”.

Білоозерський заказник. Біле озеро

Ландшафтний заказник “Білоозерський” розташований між селами Озерці, Рудка, Більська Воля, Березино. Тут пролягла колись льодовикова прадolina довжиною 17 км та завширшки 3 км, що була прадolиною річки Стир, по якій стікали льодовикові води. Згодом долина заболотилась, оточені лісами, тут сформувались болотні масиви. Достатньо побувати на болотному масиві Коза-Березина, що прилягає до озера, щоб побачити всі типи боліт Українського Полісся. У цій реліктовій прадolinі збереглося велике карстове Біле озеро, яке називають перлиною Українського Полісся. Велике, красиве Біле озеро займає глибоку карстову западину із своєрідною будовою дна, що складається з двох конусоподібних заглиблень. Найбільша глибина — 26 метрів — досить значна для рівнинних водойм. Біле озеро живиться підземними джерелами, єдине в Україні з підвищеним вмістом гліцерину у воді, через що вона має надзвичайні цілющі властивості.

Озеро Воронки

Це одне з найчистіших озер Полісся, на його берегах росте ряд рідкісних рослин, що занесені в Червону книгу України. Довжина його сягає 600 метрів, а площа — 21 гектар. Тут знайшла собі прихисток така рідкісна рослина, як молодильник озерний. Та й берег цього озера незвичайний: лише в одному місці є невелика смуга піщаного пляжу, більша ж його частина оточена хитким плавом різної ширини. Навколо озера — смуга осоково-сфагнового болота. Трапилася тут і дуже цікава знахідка: у прибережній смузі виявлено непоказну на вигляд рослину — ситник бульбастий. Це нове для України місцезнаходження рідкісного західноєвропейського виду.

Маєток Красицького

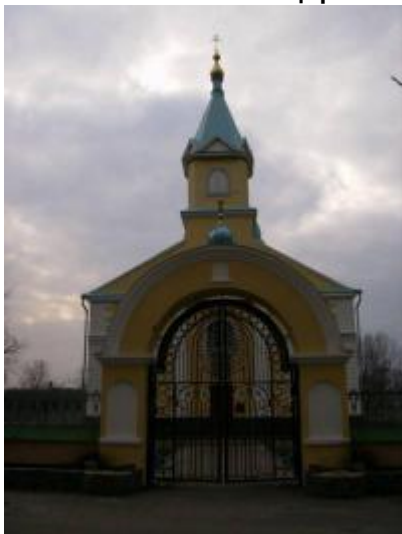

Багатівічний палац, колись літня резиденція графа Фердинанда Красицького, досі вражає своєю величчю. Панський палац є найстарішою будівлею (з існуючих сьогодні) у Володимирці і побудований у стилі ампір. В якому саме році збудували панський маєток, історичні джерела не вказують.

У період довоєнної Польщі тут розташовувалась резиденція управляючого справами Володимирецького та Городецького спиртозаводів та сільськогосподарського виробництва. У 1914 р. від спадкоємців Красицьких маєток у Володимирці купила Марія з роду М'ячинських де Пурбе.

19 вересня 1939 року селище стає радянським, і все панське добро безоплатно передається людям. А у 1958 році у приміщенні палацу розташувався дитячий будинок. Навколо маєтку було висаджено парк з унікальних видів дерев, що звозились сюди з усієї Європи.

Свято-Миколаївська церква

Поміж вікових лісів та безмежних лугов, на високому березі річки Стир, у селі Стара Рафалівка возвеличується духовна прикраса Полісся, Свято-Миколаївська церква – єдина храмова споруда у Володимирецькому районі, яка вміло поєднує православну та католицьку архітектуру. На початку свого існування церква була римо-католицьким костюлом.

У 1963 році храм передали як пам'ятку архітектури під охорону держави, що дало змогу зберегти його.

Справжня окраса церкви – дзвіниця з древніми дзвонами. Їх одинадцять. Найдревніший із них – свідок відкриття церкви у 1783 році, має напис фундатора Рафаїла Романського та дату відкриття храму.

Миколаївська церква і село Стара Рафалівка знаходяться під опікою Божої Матері, велична ікона якої розміщена в древньому кіюті у передній частині вівтаря. Образ XVIII століття, оздоблений золотом і прикрашений короною та металевим відбитком кисті руки, має особливу пошану у

прихожан.

Луківські "хрести"

На північній стороні села Воронки, де розбігаються на всі сторони світу довгі змії ґрунтових доріг, стоять хрести. Великі й маленькі. Пригірок біля них обгороджений жердинами. Під хрестами на землі – жовті бідончики, миски, хороший скляний посуд. А самі символи обвішані рушниками, стрічками різних кольорів, вишитими фартухами. Їдуть сюди люди з Білорусі, Росії та з дальніх українських міст. І все заради одного – щоб зцілитися, щоб задумане збулося, щоб мати дітей, щоб чоловік не пив, щоб жінка не гуляла, щоб господарство велося.

У Луко та сусідніх селах розповідають багато легенд про це урочище "Старці" і ті Хрести. Але всі сходяться в одному.

...Було це після 1861 року. Тоді сім'ями люди кинулися нового місця шукати. У той рік страшна зима була, мор на людей і худобу ходив. Хати й хліви позамітало, люди копали тунелі в снігу. Вже як пішла відлига, поїхали хуторяни в ліс й натрапили там на мертвих людей. Вони сиділи, притулившись одне до одного: дід, жінка, діти. Бідно вдягнені, як старці. Певне, від голоду і холоду не дійшли до перших хат всього 5 кілометрів. Пройшла така сувора зима, але тіл їх не зачепили, не рознесли дикі звірі. І коли зібралися люди їх хоронити, в діда раптом випала незвичайна іконка (її потім прибили на найвищому хресті). Згодом приїхав православний священник і сказав, що то була сім'я старообрядців. Куди вони йшли, куди добиралися – таємниця, яку забрали з собою в могилу.

Рафалівські базальти

Базальтові стовпи утворилися завдяки дії вулканічних сил у далекому минулому Землі.

Рафалівське родовище базальтів знаходиться поблизу сіл Полиці та Іванчі. Базальт – виливна магматична гірська порода чорного або темно-сірого кольору. Вони тягнуться на Рівненщині від Кузнецовська до Славути шириною 10-15 км, де створено кілька родовищ. Використовуються як будівельний камінь, є високоякісною сировиною для кам'яного литва, художнього ливарства. З базальтових волокон виготовляють міцні теплоізоляційні матеріали, які стійкі до високих температур, кислот, вібрацій. Крім базальтів, тут видобувають цеолітові туфи, знайдено мідні руди, вкраплення кварцу, аметисту та інші мінерали.